

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

Slovensko Juraj / 5. 2. 2012

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

dňa 31. 08. 2013

5SŽ/25/2012

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa 24. 06. 2013 *Bm*

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
31-05-2013	
Podacie číslo: <i>2273</i>	Číslo spisu:
Prílohy/dlisty:	Vybavuje: <i>767</i>

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci navrhovateľa **MAC TV, s. r. o.**, Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej *advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne z 25. septembra 2012 č. RP/064/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 25. septembra 2012 č. RP/064/2012 **zrušuje** a vec jej **vracia** na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 488,95 eura na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s. r. o. do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie:

Rozhodnutiami uvedenými vo výroku tohto rozsudku odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní“) postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a písm. a/ a § 67 ods. 3. písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 1.500.- eur za porušenie povinnosti uvedenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21. marca 2012 o cca 22:29 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Hotel Paradise, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „obscénne vyjadrovanie“, a scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „zobrazenie promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy“ „sexuálne scény, alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania(ďalej len „JSO“). Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 06412, KS 6548.

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, záznamom vysielania programu Hotel Paradise zo dňa 21. marca 2012 o cca 22:29 hod., prepisom/popisom uvedeného programu, a vyjadrením účastníka konania k predmetu správneho konania č. 288-PLO/O-3290/2012.

Pokiaľ ide o výšku pokút, poukázala na to, že navrhovateľ bol od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. už v minulosti sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a boli mu uložené viaceré sankcie – pokuty.

Rada pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. podľa dôvodov rozhodnutia vzala do úvahy najmä závažnosť správneho

deliktu, trvanie správneho deliktu, predmetný rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, následky a spôsob porušenia povinnosti. Taktiež argumentovala objektívnou zodpovednosťou navrhovateľky za správny delikt.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v súlade s § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v zákonnej lehote opravný prostriedok domáhajúc sa ich zrušenia a vrátenia vecí odporkyňi na ďalšie konanie, namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľ a vidí nesprávne právne posúdenie veci v tom, že sa jedná o pokračovací trestný čin, pričom poukazuje na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých vyplýva jednoznačný záver uplatniteľný na prejednávajúcu vec.

Navrhovateľ poukázal na dnes už zaužívané pravidlá ukladania správnych sankcií, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej právnej úpravy v správnom konaní, je na základe analógie treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch. Podľa názoru navrhovateľa odporkyňa tým, že konanie účastníka, špecifikované vo výroku napadnutého rozhodnutia, posúdila ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu, ktorý mala spojiť s ďalšími čiastkovými útokmi pokračovacieho správneho deliktu, porušila princípy administratívneho trestania a nesprávne právne vec posúdila, čím zasiahla do práv vysielateľa na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj („ústava“) a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“).

Namietal, že z rozhodovacej činnosti odporcu vyplýva, že na svojich zasadnutiach začal správne konania 225-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 24. apríla 2012), 250-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 05. marca 2012 a 06. marca 2012) 251-PLO/O-2720/2012 (odvysielané dňa 06. marca 2012 a 07. marca 2012), 281-PLO/O-3283/2012 (odvysielané dňa 22. marca 2012), 284-PLO/O-3286/2012 (odvysielané dňa 15. marca 2012 a 16. marca 2012), 286-PLO/O-3288/2012 (odvysielané dňa 19. marca 2012 a 20. marca 2012), 287-PLO/O-3289/2012 (odvysielané dňa 20. marca 2012 a 21. marca 2012), 288-PLO/O3290/2012

(odvysielané dňa 21. marca 2012), 313-PLO/O-3604/2012 (odvysielané dňa 23. apríla 2012), 271-PLO/O-3052/2012 (odvysielané dňa 17. apríla 2012) vo veci porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní týkajúce sa rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, išlo o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatel'a ako v prejednávanej veci, v tej súvislosti dal navrhovateľ do pozornosti konanie vedené proti nemu 225-PLO/O-2361/2012, ktorého začatie bolo vysielateľovi oznámené 15. mája 2012, a teda z toho vyvodil záver o tom, že odporca mal všetky čiastkové útoky spočívajúce v porušení ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, ktoré sa uskutočnili pred uvedeným dátumom posudzovať ako čiastkové útoky jedného správneho deliktu a za tento delikt udeliť jednu sankciu. Navrhovateľ spochybňujúc argumentáciu odporkyne o neexistencii objektívnej a subjektívnej súvislosti jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho správneho deliktu uviedol, že skutková podstata namietaného porušenia povinnosti je v danom prípade identická, a to porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní, ktorý má jednotnú definíciu, spôsobom spáchania je označenie programu nepríslušným symbolom. Predmetom útoku sú maloletý. Na ktorých sa vzťahuje ochrana JSO, pričom časové hľadisko údajného spáchania správneho deliktu je rovnako splnené.

Ďalej podľa navrhovateľa napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov z dôvodu, že výrok napadnutého rozhodnutia jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku, nakoľko v ňom absentuje spôsob spáchania skutku, kedy mal vysielateľ porušiť povinnosť. Uvedené podľa jeho názoru spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod na jeho zrušenie v zmysle ust. § 250j ods. 2 písm. d/ OSP Taktiež rozhodnutie rady považuje za arbitrárne neposkytujúce mu relevantnú odpoveď a dôvody na to, ako má prispôsobiť svoje konanie do budúca tak, aby sa vyhol možnému porušeniu povinnosti, keď sa odporca nevysporiadal s námietkou navrhovateľa, ktorým argumentoval postupom odporcu v konaniach 250-PLO/O-2719/2012, 251-PLO/O-2720/2012, v ktorých odporca konanie zastavil, hoci boli obsahovo identické skonanim, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu (išlo o odvysielanie rovnakého programu a namietané neoznačenie príslušným symbolom JSO). S poukazom na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako napr. rozhodnutie 5SŽ/21/2011, 5SŽ/22/2011, 5SŽ/17/2011, 5SŽ/23/2011, 5SŽ/24/2011, 5SŽ/25/2011, 6Sžo/31/2011.

Navrhovateľ ďalej namietal, že napadnutým rozhodnutím, vrátane konania a postupu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzali, odporkyňa porušila jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), a to konkrétne čl. 46 ods. 1 a ods. 2 ústavy ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že práve na okolnosti, za ktorých bol dôkaz, ktorý bol podkladom pre vydanie rozhodnutia – záznamy odvysielaného programu, ktoré však odporkyňa nedodal vysielateľ, ale tieto si vyhotovila odporkyňa na svojom vlastnom nahrávacom zariadení, nie sú schopné eliminovať všetky pochybnosti o spoľahlivosti, relevancii a presnosti tohto dôkazu, a tým pádom do značnej miery spochybňujú kvalitu predmetného dôkazu. Vysielateľ – navrhovateľ namieta autenticitu predložených dôkazov, pričom zastáva názor, že vyhotovenie záznamu z programu musí zodpovedať minimálnej požiadavke správneho trestania, a teda vysielateľ musí byť upozornený na vyhotovenie záznamu vysielania z programu a pokiaľ sa tento vykonáva na zariadení odporkyne, má právo byť prítomný pri takomto úkone, z dôvodu overenia autenticity. Pri vyhotovení predmetných záznamov nebol prítomný zástupca navrhovateľa, ani navrhovateľ, dokonca žiaden nezávislý svedok, ktorý by mohol potvrdiť autenticitu záznamu z vysielania, ani spôsob a okolnosti za akých bol tento záznam získaný, čo je v rozpore s ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 71/1967Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) kedy „na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Navrhovateľ mal za to, že spôsob akým bol dôkaz získaný a použitý v konaní proti vysielateľovi, mal jednoznačný vplyv na konanie ako celok a zapríčinil porušenie práva na spravodlivý súdny proces, súdnu a inú právnu ochranu, čím konanie ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí vadou, ktorá mala vplyv na jeho zákonnosť.

Navrhovateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie veci, keď odporkyňa konanie navrhovateľa posúdila ako porušenie povinnosti označiť odvysielaný program klasifikačným znakom 18 ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov. Práve naopak navrhovateľ sa domnieva, že v danom prípade išlo o správny symbol a predmetný program nie je potrebné označiť ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, pretože zobrazenie programu neobsahovalo hodnotiace kritériá, pre ktoré by bolo potrebné daný program označiť vyšším stupňom nevhodnosti tak, ako to uvádza odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia. Okrem iného podľa názoru navrhovateľa neboli naplnené hodnotiace kritériá jednotlivých kategórií JSO a odporkyňa vychádzala z informácií, ktoré

nevyplývajú zo zisteného skutkového stavu a predstavujú len subjektívne dotvorenie prostredia odvysielaného programu. Poukázal na to, že program predstavoval „reality šou“ a akékoľvek prejavy vzájomnej náklonnosti medzi účinkujúcimi v programe nepredstavoval formu zábavy ako hodnotiace kritérium. Odporčyňa sa taktiež podľa názoru navrhovateľa dostatočne nevysporiadala so splnením kritérií zásahu do slobody prejavu, ktoré musia spĺňať kritéria legality, legitimacy a proporcionality. Navrhovateľ má za to, že požiadavka zákonnosti zásahu nebola v prejednávanej veci splnená. Predvídateľnosť ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní je podľa názoru navrhovateľa absolútne nedostatočná a je tomu tak preto, lebo samotný systém JSO programov vyplýva z vyhlášky č. 589/2007 Z. z., a hodnotiace kritériá jednotlivých klasifikácií programov sú formulované príliš všeobecne a nepresne a nezodpovedajú, čo sa rozumie pod rôznymi pojmami ako obscénne vyjadrovanie, obscénne gestá, vulgárny jazyk... V súvislosti s legitimitou zásahu navrhovateľ uviedol, že legitímny cieľ na zásah do slobody prejavu vysielateľa predstavuje v danom prípade – ochranu maloletého diváka. Taktiež nebola podľa navrhovateľa splnená podmienka proporcionality resp. naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení slobody prejavu, nakoľko odvysielaný program neobsahoval také informácie, ktoré by boli maloletým divákovi starším ako 15 rokov nevhodné. Zásah do tejto slobody, ktorý sa odvíja od ust. § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. iba na základe skutočnosti, že ide o informácie a myšlienky, ktoré provokujú, šokujú či znepokojujú, či už z hľadiska formy alebo obsahu bez toho, aby existovala iná naliehavá spoločenská potreba na obmedzení takejto slobody prejavu z dôvodov ochrany práv a slobôd iných, ochrany bezpečnosti štátu, ochrany verejného poriadku alebo ochrany verejného zdravia a mravnosti v demokratickej spoločnosti nie je prípustný. Záverom navrhovateľ zdôraznil, že proporcionality a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená ani z toho dôvodu, že označovanie programov JSO má vo svojej podstate len odporúčací charakter, nakoľko zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonný zástupcovia.

Na nariadenom pojednávaní právny zástupca navrhovateľa uviedol, že žiada zrušiť rozhodnutie Rady aj pre neúplnosť administratívneho spisu, nakoľko zo zápisnice o pojednaní a o hlasovaní nevyplýva, že sa všetci členovia Rady oboznámili s audiovizuálnym záznamom, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 22 správneho poriadku; v tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo

zrušené rozhodnutie Rady č. RL/67/2010 z 24. novembra 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP.

Žiadal, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/060/2012 zo dňa 25. septembra 2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľa uviedla, že má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby najvyšší súd v súlade s (§ 250q ods. 2 OSP) napadnuté rozhodnutie odporkyne zo dňa 25. septembra 2012 č. RP/064/2012, ako právne správne potvrdil.

Odporkyňa sa na ústnom pojednávaní vyjadrila k vznesenej námietke navrhovateľa uviedla, že audiovizuálny záznam je jedným z podkladov na začiatku, preto sa s ním rada oboznamuje hneď na začiatku a už ho nevyhodnocuje ako osobitný a jediný dôkaz, z ktorého dôvodu nepovažuje za nevyhnutné uvádzať osobitne v zápisnici o hlasovaní; v tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 3Sž/66/2019, sp. zn. 2Sž/3/2019 či 5Sž/8/2010. K námietke navrhovateľa týkajúcej sa pokračovacieho správneho deliktu poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 2Sž/24/2012, 3Sž/23/2012 a 4Sž/23/2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. apríla 2013 a oboznámiac sa s vyjadreniami

účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 288-PLO/O-3290/2012 dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie pre hmotnoprávne pochybenie, a to opätovné porušenie zásad správneho trestania.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ nesprávnym uplatnením JSO porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Úvodom je potrebné vo všeobecnej rovine uviesť čerpajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, že sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa zaručujú každému ako základné právo. Slobodou prejavu sa človeku umožňuje vysloviť alebo zmlčať svoje city, myšlienky a názory. Prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu, získať informáciu do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu i potrebu iných, keďže v súlade s ústavou k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať. Vo verejnom záujme sa sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať informácie môžu obmedziť podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky len zákonom. Termínom „zákon“ sa neoznačuje jeden všeobecne záväzný právny predpis so silou zákona, ale neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily. Zákonné obmedzenie základného práva zaručeného v ustanoveniach čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy je možné, iba ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (mutatis mutandis II. ÚS 28/96). Vychádzajúc z uvedeného je preto pri posudzovaní splnenia požiadavky zákonnosti zásahu vo vzťahu k navrhovateľovej námietke o príliš široko formulovaných hodnotiacich kritériách nutné konštatovať, že aj keď nie je zrejماً striktná a vyčerpávajúca legálna definícia pojmov, to neznamená, že ide o pojmy natoľko vágne, aby porušovali princíp právnej istoty zahŕňajúci požiadavku, aby si mohol ich adresát urobiť predstavu o podmienkach, na základe ktorých môže byť aplikované, a tomu následne prispôsobiť svoje správanie. Vo vzťahu k naplneniu kritéria proporcionality a námietky navrhovateľa, že nebola naplnená, keďže odvysielaný program neobsahoval také

informácie, ktoré by maloletým divákom starším ako 15 rokov nevhodné, odvolací súd konštatoval, že pri posúdení uvedeného kritéria je potrebné brať ohľad na cieľ uvedený v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čo je ochrana mravnosti a to takým vhodným opatrením, aby došlo k naplneniu uvedeného cieľa. Sankcionovanie navrhovateľa zo strany odporcu za porušenie jeho povinnosti uvedenej v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o vysielaní odvysielaním predmetného programu, ktorý obsahoval také informácie, ktoré boli náležité zistené a ktoré vyplývajú z riadne zisteného skutočného stavu je možné hodnotiť a sa javí tak, že uvedené kritérium proporcionality napĺňa.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že správny orgán začal správne konania vo veci porušenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní v konaniach 225-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 24. apríla 2012), 281-PLO/O-3283/2012 (odvysielané dňa 22. marca 2012), 284-PLO/O-3286/2012 (odvysielané dňa 15. marca 2012 a 16. marca 2012), 286-PLO/O-3288/2012 (odvysielané dňa 19. marca 2012 a 20. marca 2012), 287-PLO/O-3289/2012 (odvysielané dňa 20. marca 2012 a 21. marca 2012), 288-PLO/O-3290/2012 (odvysielané dňa 21. marca 2012), 313-PLO/O-3604/2012 (odvysielané dňa 23. apríla 2012), 271-PLO/O-3052/2012 (odvysielané dňa 17. apríla 2012), ktoré sa týkali rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, toho istého páchatel'a spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatel'a ako v prejednávanej veci za ktoré boli uložené samostatné pokuty.

Podľa § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí, dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia,

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a/ až g/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania, audiovizuálne diela, multimedialne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú:

- a/ zobrazenie násillia, najmä zobrazenie krutého ubližovania alebo násilnej smrti človeka, obzvlášť bez pocitov ľútosti, zobrazenie fyzicky týraných osôb alebo psychicky týraných osôb, zobrazenie prejavov skupín s patologickými normami správania, prezentáciu nebezpečných situácií alebo zámerne vytváraného rizika ako atraktívnej formy zábavy,
- b/ slovnú agresivitu; vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá,
- c/ zobrazenie prejavov neznášanlivosti alebo nenávisťi, xenofóbie, rasizmu, náboženskej diskriminácie a neznášanlivosti, násillia voči etnickým alebo iným menšinám, zobrazenie šikanovania,

nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ktorý Rada nepovažovala za správne kvalifikovanú vzhľadom na to, že obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „zobrazovanie promiskuitného sexuálneho správania formou; zábavy“, „sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“, „obscénne gestá“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov.

Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“) ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správny deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za proti spoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny

orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený i iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 správneho poriadku), čo však neznamená, že pri iných správnych deliktoch táto požiadavka dodržaná byť nemusí.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované zákonné ustanovenie explicitne neprikazuje, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo

zameniteľné s iným konaním. Tento záver je z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku nesporne priamo vyvoditeľný.

V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť' zámeny skutku a možnosť' opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, je potrebné poskytnúť záruku tomu kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a rovnako judikoval Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri napr. nález sp. zn. III ÚS 2310/2010-38 zo dňa 25. augusta 2010).

Z uvedeného potom treba vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iný. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Podľa názoru najvyššieho súdu skutok, ktorý sa kladie navrhovateľovi za vinu je vo výroku rozhodnutia dostatočne jasne a nezameniteľne špecifikovaný, nakoľko je známy čas jeho spáchania, spôsob jeho spáchania ako aj samotný správny delikt, a to porušenie ust. § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.. Stotožniac sa správnym záverom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 4SŽ/2/2010 má najvyšší súd za to, že aj v predmetnej veci treba odovysielaný program posudzovať ako jeden celok a nie jeho jednotlivé časti a úseky.

Najvyšší súd ďalej uvádza, že vzhľadom na zvýšené nároky na rozhodovanie v sankčných veciach, ako aj dnes už jednoznačnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva i Súdneho dvora Európskej únie, a tiež judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyšší orgán súdnej moci v Slovenskej republike z pohľadu princípu predvídateľnosti práva, ktorý je neopomenuteľným komponentom princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) nesporne svojou rozhodovacou činnosťou musí zohľadňovať aj rozhodovaciu činnosť vyššie uvedených súdnych inštitúcií a túto musí rešpektovať aj správny orgán pri rozhodovaní o administratívnej sankcii.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd opätovne dáva do pozornosti, že v správnom trestaní je nutné rešpektovať základné princípy trestania, medzi ktoré patrí aj princíp zákonnosti (legality), ktorý je spojený s uplatnením zásady nullum crimen sine lege (žiadny trestný čin bez zákona), nulla poena sine lege (žiadny trest bez zákona), z ktorej taktiež vyplýva neprípustnosť analógie v neprospech páchatel'a. Tento princíp je zakotvený aj v čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, pričom táto ústavná ochrana sa týka nielen trestného konania, ale je potrebné ju aplikovať aj v konaní o správnych deliktoch. Podmienky trestnej (aj deliktuálnej) zodpovednosti a ukladania sankcií sa nesmú rozširovať prostredníctvom analógie a páchatel'a možno postihnúť len trestom, ktorý výslovne ustanovuje zákon.

V danom prípade, za porušenie povinnosti stanovenej právnym predpisom podľa § 20 ods. 4 zákona. č. 308/2000 Z. z., Rada môže uložiť pokutu od 663,- eur do 66.387,- eur. Rada rozširujúcim výkladom, keď zmysel právnej normy vyložila širšie vzhľadom na to, že sa jedná o pokračovací správny delikt s poukazom na čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a trestný zákon č. 300/2005 Z. z., dospela k záveru, že za každý jednotlivý odvysielaný program Hotel „paradise“ v rámci televíznej programovej služby JOJ je možné uložiť samostatné pokuty. **Takýto rozširujúci výklad v danom prípade vedie k porušeniu princípu zákonnosti, pretože ak navrhovateľ sa dopustil pokračujúceho správneho deliktu zákon nedáva možnosť Rade uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný program „Hotel Paradise“.**

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3SŽn/68/2004, 3SŽ/85/2007, 8SŽo/28/2007, 8SŽo/147/2008) je jednotná v tom, že tieto princípy sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

V administratívnom trestaní treba rešpektovať Odporúčanie výboru ministrov [Rady Európy (91)] z 13. februára 1991 (relative aux sanctions administratives), podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných s tým, že správny (administratívny) postih protiprávneho chovania možno uplatniť len v primeranej lehote.

Keďže administratívne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z Trestného zákona.

Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračovací delikt. Pri pokračovacom správnom delikte pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „*analogiae legis*“ § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z..

Na základe analógie teda v danom prípade treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t. j. správny orgán uloží za viaceré čiastkové útoky jednu sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt.

Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplnia znaky toho istého trestného činu sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatel'a v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky, a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru. Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízku súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tz/32/2005).

Podľa § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. **Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin.** Pokračovací trestný čin je charakterizovaný troma znakmi, ktoré musia byť splnené súčasne:

1. **rovnaká skutková podstata trestného činu** (v uvedenom prípade porušenie § 20 ods. 4 zákona. č. 308/2000 Z. z.),
2. **všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť** (v uvedenom prípade ochrana jednotlivca pred poškodením),
 - **v čase** (v uvedenom prípade dňa 21. marca 2012 o cca 22:29 hod.),
 - **v spôsobe ich spáchania** (v uvedenom prípade navrhovateľ nezabezpečil, aby v rámci programovej služby JOJ uvedené programy „Hotel Paradise“ boli správne označené JSO,

3. subjektívna súvislosť najmä jednotlivci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin
(v uvedenom prípade odvysielanie predmetných programov „Hotel Paradise“ navrhovateľom).

Na základe analógie odporúčaniami Rady Európy o správnych sankciách sa teda v danom prípade jedná o:

1. porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (rovnaká skutková podstata),
2. ochranu jednotlivca pred poškodením - dňa 21. marca 2012 o cca 22:29 hod. navrhovateľ nezabezpečil, aby v rámci programovej služby JOJ uvedený program „Hotel Paradise“ bol správne označený JSO,
3. odvysielanie navrhovateľom programy „Hotel Paradise“ (jednotiaci zámer vysielateľa spáchať uvedený správny delikt).

Podľa názoru najvyššieho súdu touto zásadou sa správny orgán pri rozhodovaní a ukladaní sankcií za nimi zistené správne delikty neriadil.

Konajúci správny orgán mal postupovať pri zistení, objasnení, konaní a sankcionovaní v súlade s platnými ustanoveniami správneho poriadku, na ktorý odkazuje § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a pre prípad nedostatku špeciálnej zákonnej úpravy sankcionovanie je potrebné posúdiť podľa zásad správneho trestania vychádzajúcich analogicky z práva trestného (v danej veci § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z.).

Vychádzajúc z uvedeného, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 06. decembra 2007), ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006), treba prihliadnuť na skutočnosť, že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 300/2005 Z. z. a vyhodnotenie doteraz zisteného stavu veci vo vzťahu k prejednávanej veci a preskúmaným rozhodnutím správneho orgánu stanovil už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5SŽ/15, 17, 21, 26/2011, 8SŽ/18, 22, 23, 24/2011,

6SŽ/19, 23, 27/2011, 3SŽ/18, 19, 24/2011 v právnej veci navrhovateľky MARKÍZA – SLOVAKIA, s. r. o. a MAC TV, s. r. o., v ktorých išlo o obdobnú právnu vec.

V súvislosti s namietnutou nezákonnosťou dôkazu získaného v správnom konaní – záznam vysielania, najvyšší súd dáva navrhovateľovi do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 a sp. zn. IV. ÚS 620/2012-9 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/18/2011 a sp. zn. 5SŽ/37/2011, ktorý sa uvedenou problematikou už zaoberal a teda je nepochybné, že odporca vyhotovil záznam vysielania predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania televíznej programovej služby a v zmysle § 32 ods. 1 a 2 správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP a § 250j ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 2 OSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude hlavnou úlohou odporkyne spojiť príslušné správne konania a na zistený skutkový stav vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu pokutu.

Pri novom prejednaní veci je správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250r OSP).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal na ich náhradu v sume 488,95 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (prevzatie a príprava zastúpenia podanie žaloby) a 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2013 (účasť na ústnom pojednávaní) 1 úkon v roku 2012 á 127,16 eura a 1 úkon v roku 2013 á 130,16 eura plus 2 krát režijný paušál á 7,63 eura a 1 krát režijný paušál á 7,81 eura + 20 % DPH 81,40 eura v (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

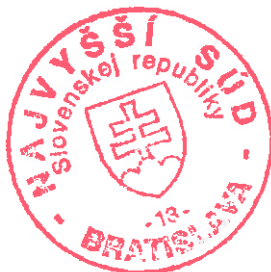
Náhradu trov konania zaplatí odporkyňa v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s. r. o. vedený v Tatrabanke, a. s., číslo účtu 2626058289/1100 do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Náhradu trov konania za úkony advokáta pred správnym orgánom tak, ako to žiadal navrhovateľ vo vyčíslení trov, nebolo možné v súdnom preskúmvacom konaní priznať, nakoľko konanie pred správnym súdom má samostatnú povahu a nie je pokračovaním správneho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2013

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Bugárová *Bmg*